

Sygn. akt I PK 247/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa B. T.
przeciwko Regionalnemu Zarządowi [...] w G.
o przywrócenie warunków pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. – w sprawie z powództwa B. T. przeciwko Regionalnemu Zarządowi [...] w G. o przywrócenie warunków pracy i płacy – zmienił zaskarżony apelacją powódki wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt VI P (...), w całości w ten sposób, że przywrócił powódce u pozwanego dotychczasowe warunki pracy i płacy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że przyczyny wskazane w

oświadczeniu pracodawcy nie uzasadniają wypowiedzenia powódce warunków pracy i płacy. Wskazane przez skarżącego przyczyny wypowiedzenia warunków pracy i płacy były jak najbardziej prawdziwe, konkretne i obiektywnie uzasadnione, na co wskazują przytoczone dotychczas argumenty. Skarżący wypowiadając powódce dotychczasowe warunki umowy o pracę kierował się koniecznością zapewnienia prawidłowej realizacji wykonywania zadań w jednostce w K. oraz potrzebą dotyczącą realizacji obowiązku zapewnienia właściwej atmosfery w pracy. W związku z powyższym, wypowiedzenie powódce warunków pracy odbyło się w ramach reorganizacji jednostki w K., na co wskazuje m. in fakt wymiany większości załogi tej jednostki. Sąd II instancji oceniając zasadność wypowiedzenia powinien był uwzględnić słuszne interesy pracodawcy. Sąd II instancji oceniając zasadność wypowiedzenia warunków pracy w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie rozważył możliwości uwzględniania łącznie wszystkich przyczyn wskazanych przez skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca

wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr

494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej – twierdzenia wniosku wiąże z naruszeniem przepisów art. 45 § 1 k.p. oraz art. 30 § 4 k.p. Uzasadnienie wniosku ogranicza się jednak tylko do przedstawienia argumentacji będącej w istocie powtórzeniem uzasadnienia podstawy materialnoprawnej rozpatrywanej skargi kasacyjnej. Brakuje odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w kontekście twierzonego naruszenia wskazanych przepisów kodeksu pracy. Ponadto autor skargi w konstrukcji uzasadnienia wniosku nie uwzględnia (ignoruje) stanowisko zaskarżonego wyroku tak w zakresie zasadniczych ustaleń faktycznych jak i w zakresie oceny prawnej spornej w sprawie kwestii przedstawionej szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G..

Sąd drugiej instancji ustalił, że 4 września 2012 r. pozwany złożył powódce oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika. Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt VI P (...) Sąd Rejonowy w G. przywrócił powódkę do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Po powrocie do pracy powódki w wykonaniu powyższego wyroku pracodawca wręczył jej oświadczenie woli z dnia 20 stycznia 2014 r. o wypowiedzeniu powódce dotychczasowych warunków pracy w zakresie zmiany miejsca świadczenia pracy oraz zmiany nazwy stanowiska - powierzył jej na okres od dnia 28 października 2013 r. do dnia 27 stycznia 2014 r. wykonywanie obowiązków służbowych na stanowisku kierownika Nadzoru Wodnego [...] – ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2014 r.

Według Sądu drugiej instancji powódka, która po wygraniu procesu sądowego i przywróceniu jej do pracy została od razu przeniesiona na inne miejsce

służbowe, mogła odnieść wrażenie, że zasadniczy cel wyroku z dnia 24 października 2013 r. nie został osiągnięty. Pracodawca nie mając możliwości zwolnienia powódki przeniósł ją na inne miejsce służbowe do S..

Zdaniem Sądu drugiej instancji nie można uznać, że przedstawiona powódce przyczyna wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy (uzasadnione potrzeby pracodawcy w zakresie realizacji obowiązku zapewnienia właściwej atmosfery w pracy) miała charakter rzeczywisty i konkretny, a co za tym idzie uzasadniony. Pracodawca w ramach zarządzania składem osobowym przedsiębiorstwa może dokonywać zmian kadrowych, także w celu zapewnienia odpowiedniej atmosfery w pracy. W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało jednak, że za niewłaściwą atmosferę w pracy w oddziale pozwanego w K. odpowiadało działanie bądź zaniechanie powódki. Skoro zatem powódka nie ponosi odpowiedzialności za konflikty istniejące między pracownikami nie można było zasadnie jej przedstawić jako przyczyny wypowiedzenia zmieniającego uzasadnionych potrzeb pracodawcy w zakresie realizacji obowiązku zapewnienia właściwej atmosfery w pracy.

Według Sądu drugiej instancji wypowiedzenie powódce warunków pracy nie miało związku z przeprowadzoną u pracodawcy reorganizacją. Powódka została oddelegowana do pracy w S. bezpośrednio po przywróceniu jej do pracy dnia 28 października 2013 r. Wymiana pracowników jednostki terenowej pozwanego w K. miała miejsce w styczniu 2014 r. W tym czasie, po przeniesieniu powódki do pracy w S., nadzór nad jednostką w K. i podległymi pracownikami przejęła J. M. , której nie udało się zażegnać konfliktów między pracownikami. Powódka nie miała już w tym czasie wpływu na stosunki panujące między podwładnymi. W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, że przedstawiona powódce przyczyna wypowiedzenia zmieniającego, tj. konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji wykonywania zadań miała wymierny, obiektywny i realny charakter. Zdaniem Sądu drugiej instancji istotną okolicznością rzutującą na ocenę wiarygodności przyczyn wypowiedzenia zmieniającego była odmowa przyznania powódce lokalu służbowego w S., przy jednoczesnym przyznaniu takiego mieszkania innemu pracownikowi. Okoliczności przeniesienia powódki do pracy w S. bezpośrednio po przywróceniu jej do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy i płacy wyrokiem Sądu Rejonowego w G. w sprawie VI P (...) i wobec nie przyznania

jej lokalu służbowego w S. mogły spowodować u niej przekonanie o braku realnego wykonania wyroku z dnia 24 października 2013 r.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n